

[Aksel Møller.]

Det ærede Medlem Hr. V. Buhl gjorde en Bemærkning, som vi maa være enige med ham i. Kriteriet i Loven: Ikke-Forsørger, som er nævnt i Statsskatteloven, er vist nok, efterhaanden som Tiden har udviklet sig siden 1922 og Begrebet er blevet fortolket af de forskellige Myndigheder, ikke et Kriterium, der er særlig velegnet til uden videre at lade sig overføre paa det, som sker her. Den højtærede Minister har utvivlsomt selv været klar over dette, da han i § 3, Stk. 2, indføjede en Bestemmelse, der muliggør det at dispensere eller fare lempeligere frem, hvor Statsskattelovens Kendetegn for Ikke-Forsørgere kan gøre det urimeligt, at den paagældende skal betale en Skat eller afgive Midler som her foreslaaet.

Det vil i det hele taget, hvis dette Lovforslag skal gennemføres, være nødvendigt at faa klaret Ikke-Forsørger-Begrebet. Jeg er bange for — det indrømmer jeg —, at vi derved stikker Haanden i et Hvepsebo og her paa Slutningen af Rigsdagssamlingen skaffer os en lang Række Vanskeligheder, som kan paavirke en Masse administrativ Praksis inden for Skattevæsenet. Men det er jo egentlig urimeligt, at en ugift Kvinde med Forsørgerpligt over for et Barn er Ikke-Forsørger i Skattelovens Forstand, hvis hun ikke har egen Lejlighed, medens en gift Kvinde eller Mand, som har Forsørgerpligt over for et Barn, altid vil blive anset for Forsørger, ligesom blot den Omstændighed, at en Person i nogle faa Maaneder har været gift, bevirker, at den paagældende Resten af Livet betragtes som Forsørger, medens den, der altsaa ikke har nydt denne Lykke, vil blive beskattet urimeligt haardt i Sammenligning med den førstnævnte, hvis dette Lovforslag vedtages.

I og for sig vilde vel den logiske og rigtige Fremgangsmaade — hvis man vil følge den Tankegang, Lovforslaget bygger paa, og som den højtærede Finansminister er inde paa — være den, at man brød med Ikke-Forsørger-Begrebet og snarere hævdede det Synspunkt, at alle, som ikke har Forsørgerpligt over for Børn, derunder naturligvis ogsaa Børn, der er under Uddannelse, skulde betale Tillægsskatten ud fra den Betragtning — her er det kun Logikken jeg lader tale —, at de i Henseende til Købeevne, i Henseende til lav Forsørgerbyrde og stor Indtægt ofte vil være bedre i Stand dertil.

Jeg synes, man i det Udvalg, som kom-

mer, skulde prøve paa at klare i alt Fald Definitionen.

Man kommer heller ikke uden om, at Udviklingen efterhaanden har ført til, at den Fremgangsmaade, som er foreslaaet her, kan komme til at virke lidt grell. Staten bygger jo f. Eks. sine Tjenestemandslønninger — hvad der ganske automatisk kommer til at virke paa samme Maade for Kommuner og en lang Række koncessionerede Virksomheder — op paa Forskellen mellem Forsørger og Ikke-Forsørger, det vil sige, vi giver Ikke-Forsørgeren en mindre Løn, end vi giver Forsørgeren. Og nu giver vi gennem denne Skat Ikke-Forsørgeren et yderligere Minus i Forhold til Forsørgeren.

Jeg tør ikke bestride, at Tankegangen for saa vidt kan være rigtig — det begyndte jeg ogsaa med at sige —, fordi den forskellige Forsørgerbyrde giver denne stærkt forskellige Skatteevne, men jeg er aldeles overbevist om, at den gifte Kontorist og den ugifte Kontorist vil have svært ved at forstaa hinanden, naar de drøfter dette Skatteproblem indbyrdes.

Mit Parti har altid holdt for, at man i Skattelovgivningen bør tage Hensyn til Forsørgerbyrden, men Udgangspunktet maa efter vor Opfattelse i den normale Skattelovgivning være, at man paalægger Menneskene en lige Skat og derefter opregner særlige Aarsager til Lempelser for Forsørgere, saasom Børneantal. Det er altsaa det Princip, vor Lovgivning nu bygger paa, og som vi gerne ser videreført i Fremtiden.

Det er — vil den højtærede Finansminister kunne hævde — ikke nogen normal Situation, vi staar over for; det er en unormal Situation, og den kræver unormale og undertiden rigoristiske Fremgangsmaader, for at man kan naa Maalet. Men den Behandling, dette høje Ting skal underkaste Finansministerens Lovforslag, maa jo bestaa i et Forsøg paa at afstemme det efter de Hensyn, som det maa være rimeligt at tage her i Landet, og efter de Synspunkter, som er kommet til Orde under Debatten. Jeg kan meget vel forstaa den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget: at det, der springer i Øjnene i den nuværende Situation, er, hvad man med et Udtryk, der skal forstaaes i overført Betydning, kunde kalde de unges Velstand. Jeg kan forstaa, at man synes, Ungdommens Indtægter i Øjeblikket er alt for store i Forhold til, hvad det lykkes den at lægge til Side med dens Fremtid for Øje, og derfor anerkender vi den Tankegang, som Lovforslaget bygger paa: at der